UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu kolmas jaosto)

10 päivänä heinäkuuta 2024*

Talous- ja rahapolitiikka – Pankkiunioni – Luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten yhteinen kriisinratkaisumekanismi (SRM) – Asetus (EU) N:o 806/2014 – Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vähimmäisvaatimus – Kriisinratkaisuneuvoston päätös olla myöntämättä vapautusta – Kriisinratkaisuneuvoston valituslautakunnalle tehty valitus – Hylkääminen – Edellytys, jonka mukaan omien varojen nopealle siirrolle ei saa olla estettä – Kriisinratkaisuneuvoston harkintavalta – Oikeusvarmuus – Perusteluvelvollisuus

Asiassa T-540/22,

Ranskan tasavalta, asiamiehinään T. Stéhelin, E. Timmermans ja B. Travard,

kantajana,

vastaan

Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB), asiamiehinään H. Ehlers, M. Fernández Rupérez ja L. Forestier, avustajinaan asianajajat H.-G. Kamann ja F. Louis,

vastaajana,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja F. Schalin sekä tuomarit P. Škvařilová-Pelzl, I. Nõmm (esittelevä tuomari), G. Steinfatt ja D. Kukovec,

kirjaaja: hallintovirkamies L. Ramette,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 14.11.2023 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ranskan tasavalta vaatii SEUT 263 artiklaan perustuvalla kanteellaan kumottavaksi 8.6.2022 tehdyn kriisinratkaisuneuvoston valituslautakunnan päätöksen N:o 3/2021, jolla hylättiin omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen vahvistamisesta 4.11.2021 tehdystä päätöksestä SRB/EES/2021/44 (jäljempänä riidanalainen päätös) tehty valitus.

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

Asian tausta

2 Pankkikonserni (jäljempänä asianomainen pankkikonserni) toimitti 6.11.2020 yhtä tytäryrityksistään koskevan hakemuksen, joka koski vapautuksen myöntämistä omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevasta vähimmäisvaatimuksesta, jota sovelletaan yksittäisellä tasolla yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1) 12 g artiklan nojalla, sellaisena kuin se on muutettuna 20.5.2019 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2019/877 (EUVL 2019, L 150, s. 226), kyseisen asetuksen 12 h artiklan 1 kohdan mukaisesti vuoden 2020 kriisinratkaisun suunnittelukierroksen osalta.

3 Kriisinratkaisuneuvosto ei hyväksynyt omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen määrittämisestä 4.11.2021 tekemällään päätöksellä SRB/EES/2021/44 asianomaisen pankkikonsernin hakemusta, joka koski vapautuksen myöntämistä sen yhden tytäryrityksen osalta.

4 Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (ACPR) (jäljempänä valittaja valituslautakunnassa) teki 21.12.2021 valituksen päätöksestä SRB/EES/2021/44 kriisinratkaisuneuvoston valituslautakunnalle.

5 Valituslautakunta hylkäsi 8.6.2022 riidanalaisella päätöksellä valittajan valituslautakunnalle tekemän valituksen.

Asianosaisten vaatimukset

6 Ranskan tasavalta nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 2.9.2022 toimittamallaan kannekirjelmällä käsiteltävänä olevan kanteen.

7 Ranskan tasavalta vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– velvoittaa kriisinratkaisuneuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

8 Ranskan tasavalta pyysi unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon samoin 2.9.2022 toimittamallaan erillisellä asiakirjalla unionin yleistä tuomioistuinta hyväksymään unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 88 ja 89 artiklan nojalla prosessinjohtotoimen, jolla kriisinratkaisuneuvostoa pyydettäisiin laatimaan omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa vähimmäisvaatimusta koskeva sisäinen käsikirjansa.

9 Kriisinratkaisuneuvosto vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa Ranskan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

10 Ranskan tasavalta esittää kanteensa tueksi kolme kanneperustetta, joista ensimmäinen koskee asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan virheellistä tulkintaa ja soveltamista sekä ”kriisinratkaisuneuvoston harkintavallan ylittämistä”, toinen oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista ja kolmas perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan virheellistä tulkintaa ja soveltamista sekä ”kriisinratkaisuneuvoston harkintavallan ylittämistä”

11 Ranskan tasavalta väittää ensimmäisessä kanneperusteessaan, että valituslautakunta teki virheen hyväksyessään kriisinratkaisuneuvoston asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdan tulkintaa ja soveltamista koskevan kannan, koska sen mukaan edellytettiin ”periaatteessa” erityisen takauksen antamista ja annettiin ”poikkeuksellisesti” mahdollisuus poiketa tällaisesta vaatimuksesta. Se arvostelee valituslautakuntaa siitä, ettei se pyrkinyt selvittämään, oliko kriisinratkaisuneuvosto käsiteltävässä asiassa oikeutettu vaatimaan tällaista takausta.

12 Tämä ensimmäinen kanneperuste jakautuu kahteen osaan, joista ensimmäinen koskee asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdan virheellistä tulkintaa ja soveltamista ja toinen sitä, että kriisinratkaisuneuvosto on ylittänyt asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisen harkintavaltansa.

Ensimmäinen osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdan virheellistä tulkintaa ja soveltamista

13 Ranskan tasavalta väittää ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisessä osassa, että kriisinratkaisuneuvosto teki virheen edellyttäessään ”periaatteessa” asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan mukaista vapautushakemusta tutkiessaan kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön ja sen tytäryrityksen välistä erityistä takausta sen toteamiseksi, että kyseisen asetuksen 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetty edellytys täyttyi. Se väittää, että oli olemassa joukko riittävän todistusvoimaisia yhtäpitäviä seikkoja, jotka valittaja oli esittänyt valituslautakunnassa ja jotka osoittivat, että kriisinratkaisuneuvosto oli erityistä takausta koskevan vaatimuksen osalta asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetyn edellytyksen tulkinnan ja soveltamisen lisäksi todellisuudessa soveltanut perustetta, josta säädetään sellaisissa muissa samantasoisissa Euroopan unionin oikeuden säädöksissä, joita ei voida soveltaa käsiteltävässä asiassa.

14 Kriisinratkaisuneuvosto kiistää Ranskan tasavallan väitteet.

15 Lisäksi on huomautettava, että välttääkseen sen, että pankkiyhteisöt strukturoivat velkansa velkakirjojen arvon alaskirjauksen tuloksekkuutta heikentävällä tavalla, ja suojellakseen siten asiakkaiden talletuksia valtavien tappioiden varalta, unionin lainsäätäjä on edellyttänyt, että pankit täyttävät jatkuvasti omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen. Tämä ilmaistaan prosentteina yhteisön kaikista veloista ja omista varoista. On myös huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 12 g artiklassa asetetaan omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva sisäinen vähimmäisvaatimus, joka velvoittaa yhteisöjä, tässä tapauksessa pankkikonsernin tytäryrityksiä, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä.

16 Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva sisäinen vähimmäisvaatimus voidaan täyttää kahdella tavalla. Ensinnäkin tytäryritys voi laskea liikkeelle kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön, tässä tapauksessa asianomaisen pankkikonsernin emoyhtiön, hyväksi sitoumuksia esimerkiksi joukkovelkakirjojen muodossa. Toiseksi kyseinen emoyhtiö voi täyttää tytäryhtiönsä omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan sisäisen vähimmäisvaatimuksen antamalla takauksen, joka täyttää useita kumulatiivisia edellytyksiä, jotka luetellaan asetuksen N:o 806/2014 12 g artiklan 3 kohdassa.

17 Asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdassa säädetään mahdollisuudesta myöntää tytäryhtiöille vapautus omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan sisäisen vähimmäisvaatimuksen täyttämisestä edellyttäen, että kolme kumulatiivista edellytystä täyttyy. Kyseisen säännöksen c alakohdassa säädetään, että ”ei ole tämänhetkistä tai ennakoitavissa olevaa olennaista käytännöllistä tai oikeudellista estettä, jonka vuoksi kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö ei voisi siirtää nopeasti tytäryritykselle, josta on tehty 21 artiklan 3 kohdan mukainen toteamus, omia varoja tai velkojen takaisinmaksua, varsinkin jos kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön kohdistuu kriisinratkaisutoimia”.

18 On myös pidettävä mielessä, että asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohtaan sisältyvä toteamus, jonka mukaan ”kriisinratkaisuneuvosto voi luopua 12 g artiklan soveltamisesta osallistuvaan jäsenvaltioon sijoittautuneeseen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryritykseen”, jos kyseisessä säännöksessä luetellut kolme edellytystä täyttyvät, merkitsee väistämättä sitä, että kyseisessä säännöksessä yhtäältä annetaan kriisinratkaisuneuvostolle sidottu toimivalta ja toisaalta siirretään sille harkintavaltaa (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 13.7.2018, Banque postale v. EKP, T-733/16, EU:T:2018:477, 39 kohta).

19 Ensimmäisessä vaiheessa kriisinratkaisuneuvosto tutkii, täyttyvätkö asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdassa säädetyt kolme edellytystä. Jos nämä edellytykset eivät täyty, sillä ei ole oikeutta myöntää vapautusta omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen täyttämisestä. Kriisinratkaisuneuvoston toimivalta on tällöin sidottu, ja sen on hylättävä vapautushakemus.

20 Jos asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdassa säädetyt kolme edellytystä täyttyvät, seuraa käsittelyn toinen vaihe. Siinä tapauksessa kriisinratkaisuneuvosto ”voi” myöntää vapautuksen omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen täyttämisestä. Kyse on siis mahdollisuudesta, joka tarkoittaa väistämättä sitä, että kriisinratkaisuneuvostolla on oikeus myöntää vapautus tai olla myöntämättä sitä. Sillä on siis tältä osin harkintavaltaa (ks. vastaavasti tuomio 13.7.2018, Banque postale v. EKP, T-733/16, EU:T:2018:477, 41 kohta).

21 Riidanalaisessa päätöksessä valituslautakunta totesi, ettei kriisinratkaisuneuvosto ollut tehnyt oikeudellista virhettä tulkitessaan asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohtaa. Valituslautakunta kiistää sen, että kriisinratkaisuneuvoston kannan mukaan sen määrittämiseksi, täyttikö vapautusta hakeva pankkikonserni edellä mainitussa säännöksessä asetetun edellytyksen, olisi ”periaatteessa” edellytetty erityisen takauksen antamista ja ”poikkeuksellisesti” voitu myöntää poikkeus tästä vaatimuksesta.

22 Sen ratkaisemiseksi, tekikö valituslautakunta oikeudellisen virheen tarkistaessaan kriisinratkaisuneuvoston asianomaisen pankkikonsernin vapautushakemuksen yhteydessä suorittaman asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädettyä edellytystä koskevan tutkinnan, on tulkittava kyseistä säännöstä.

23 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden säännöksen tai määräyksen tulkitsemisessa on otettava huomioon paitsi sen sanamuoto ja sillä tavoitellut päämäärät myös asiayhteys ja unionin oikeuden säännökset ja määräykset kokonaisuudessaan [ks. tuomio 8.7.2019, komissio v. Belgia (SEUT 260 artiklan 3 kohta – Laajakaistaverkot), C-543/17, EU:C:2019:573, 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja määräys 24.10.2019, Liaño Reig v. SRB, T-557/17, ei julkaistu, EU:T:2019:771, 59 kohta].

24 Ensinnäkin asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdan sanamuodon mukaisesta tulkinnasta on todettava, että kyseisessä säännöksessä säädetään ainoastaan edellytyksestä, jonka mukaan ”ei ole tämänhetkistä tai ennakoitavissa olevaa olennaista käytännöllistä tai oikeudellista estettä, jonka vuoksi kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö ei voisi siirtää nopeasti tytäryritykselle – – omia varoja tai velkojen takaisinmaksua”.

25 Asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdassa ei siten säädetä mahdollisuudesta vaatia erityistä takausta sen edellytyksen täyttämiseksi, ettei omien varojen nopealle siirrolle tai velkojen takaisinmaksulle ole senhetkistä tai ennakoitavissa olevaa olennaista estettä (jäljempänä omien varojen nopean siirron este), eikä siihen myöskään sisälly mainintaa, jolla kiellettäisiin kriisinratkaisuneuvostoa vaatimasta tältä osin erityistä takausta.

26 Asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdan tarkastelua on näin ollen jatkettava tulkitsemalla 12 h artiklaa asiayhteyden perusteella ja teleologisesti sen määrittämiseksi, sallitaanko kyseisessä säännöksessä, että kriisinratkaisuneuvosto vaatii erityisen takauksen 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetyn edellytyksen täyttämiseksi ja että kyseiselle tytäryritykselle voidaan myöntää vapautus omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevasta sisäisestä vähimmäisvaatimuksesta.

27 Toiseksi asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan asiayhteyteen perustuvassa tulkinnassa tarkastellaan yhtäältä asetuksen valmisteluasiakirjoja ja toisaalta sen suhdetta asetuksen muihin säännöksiin kokonaisuutena tarkasteltuna ja muiden unionin säädösten säännöksiin.

28 Tässä yhteydessä on muistutettava, että asetuksen N:o 806/2014 12 h artikla lisättiin asetuksella 2019/877.

29 Asetuksen 2019/877 valmisteluasiakirjoista – eli 23.11.2016 annetusta ehdotuksesta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi COM(2016) 851 final asetuksen N:o 806/2014 muuttamisesta luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta – ilmenee, että seuraavat kaksi muutostyyppiä kuuluvat samaan lainsäädäntöpakettiin. Ensinnäkin kyse on luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 26.6.2013 annettuun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseen (EU) N:o 575/2013 (EUVL 2013, L 176, s. 1, oikaisut EUVL 2013, L 208, s. 68 ja EUVL 2013, L 321, s. 6) ehdotetuista muutoksista, joihin sisällytetään kokonaistappionkattamiskykyä (TLAC) koskevan standardin vähimmäisvaatimus eli Antalyassa (Turkki) 15. ja 16.11.2015 pidetyssä G20-huippukokouksessa hyväksytty standardi, jonka tavoitteena on varmistaa, että maailmanlaajuisilla järjestelmän kannalta merkittävillä pankeilla on tarvittava tappionkattamiskyky ja pääomapohjan vahvistamiskyky kriisinratkaisun yhteydessä. Toisaalta kyse on asetukseen N:o 806/2014 ehdotetuista muutoksista, joissa säädetään järjestelmän kannalta merkittäville pankeille tapauskohtaisesti asetettavista lisävelvoitteista ja pankkiunioniin sijoittautuneille pankeille asetettavista yleisistä vaatimuksista.

30 Asetukseen N:o 806/2014 ehdotettujen muutosten osalta sen valmisteluasiakirjoissa todetaan, että 12 g ja 12 h artikla (joista tulee asetuksen N:o 806/2014 12 f ja 12 g artikla) liittyvät omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen soveltamisen tasoon ja että kriisinratkaisun kohteena oleviksi yhteisöiksi katsottavien laitosten osalta vähimmäisvaatimusta sovelletaan kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla. Näissä valmisteluasiakirjoissa todetaan myös, että ehdotuksissa otetaan käyttöön käsite ”omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva sisäinen vähimmäisvaatimus”, joka on johdonmukainen TLAC-standardissa käytettävän samanlaisen käsitteen kanssa, ja että tämä merkitsee sitä, että kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvien muiden yhteisöjen, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, olisi laskettava liikkeelle hyväksyttäviä velkainstrumentteja kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin sisällä ja että kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen olisi ostettava näitä instrumentteja. Ehdotuksissa täsmennetään lisäksi, että tietyillä edellytyksillä omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva sisäinen vähimmäisvaatimus voitaisiin korvata kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön ja kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvien muiden yhteisöjen välisillä vakuudellisilla takauksilla.

31 Samoista valmisteluasiakirjoista ilmenee myös, että 12 i artiklassa (josta tulee asetuksen N:o 806/2014 12 h artikla) täsmennetään, että kriisinratkaisuneuvosto voi tietyin edellytyksin vapauttaa tytäryhtiön sisäisestä vähimmäisvaatimuksesta, jos sekä tytäryritys että emoyritys ovat sijoittautuneet samaan osallistuvaan jäsenvaltioon.

32 Näin ollen viittaus takauksen vaatimiseen mainitaan selvästi ainoastaan asetuksen N:o 806/2014 tulevan 12 g artiklan yhteydessä, joka koskee ”vaatimuksen soveltamista yhteisöihin, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä”. Keskustelut kyseisen asetuksen tulevasta 12 h artiklasta, joka koskee mahdollisuutta myöntää vapautus omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevasta sisäisestä vähimmäisvaatimuksesta, eivät koskeneet mahdollisuutta vaatia tässä yhteydessä takausta.

33 Asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan ja asetuksen N:o 806/2014 muiden säännösten kokonaisuutena tarkasteltuina tai muiden unionin säädösten säännösten välisestä suhteesta on muistettava, että asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 83 perustelukappaleessa todetaan, että ”jotta vältettäisiin se, että yhteisöt strukturoivat velkansa velkakirjojen arvon alaskirjauksen tuloksekkuutta heikentävällä tavalla, on aiheellista edellyttää, että yhteisöt täyttävät jatkuvasti sellaisia omia varoja sekä alentamiskelpoisia velkoja, joihin velkakirjojen arvon alaskirjausta voidaan soveltaa, koskevan vähimmäisvaatimuksen, joka ilmaistaan prosentteina yhteisön kaikista veloista ja omista varoista”.

34 Asetuksen 2019/877 johdanto-osan 19 perustelukappaleessa todetaan, että ”jos sekä kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö tai emoyritys että sen tytäryritykset ovat sijoittautuneet samaan jäsenvaltioon ja kuuluvat samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin, kriisinratkaisuneuvoston olisi voitava luopua sellaisiin tytäryrityksiin sovellettavan [omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan] vähimmäisvaatimuksen soveltamisesta, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, tai sallia, että ne täyttävät [omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan] vähimmäisvaatimuksen emoyrityksen ja sen tytäryritysten välisillä vakuudellisilla takauksilla, jotka lankeavat maksettaviksi sellaisten ajallisten edellytysten täyttyessä, jotka vastaavat hyväksyttävien velkojen alaskirjaukseen tai muuntamiseen oikeuttavia edellytyksiä” ja että ”takauksen kattavan vakuuden likviditeetin olisi oltava erittäin korkea ja siihen liittyvän luotto- ja markkinariskin olisi oltava minimaalinen.”

35 Asetuksen 2019/877 johdanto-osan 19 perustelukappaleesta ilmenee olennaisilta osin asetuksen N:o 806/2014 uuden 12 g ja 12 h artiklan sisältö.

36 Asetuksen N:o 806/2014 12 g artiklan 3 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto voi antaa yhteisöille, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, luvan noudattaa omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa sisäistä vähimmäisvaatimusta, joka asetetaan niille myös takauksella, jonka on täytettävä yhdeksän kumulatiivista edellytystä. Erityisesti edellytetään, että takaus katetaan vakuuksilla, jotka ovat vähintään 50 prosenttia sen määrästä. Kuten edeltä 34 kohdasta ilmenee, tämä tarkoittaa, että emoyhtiön on tosiasiassa sijoitettava likvidit varansa etukäteen mainitun vakuuden kattamiseksi.

37 Asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdassa säädetään, kuten edellä 17 kohdassa todettiin, mahdollisuudesta myöntää tytäryritykselle vapautus omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan sisäisen vähimmäisvaatimuksen täyttämisestä edellyttäen, että kyseisessä säännöksessä asetetut edellytykset täyttyvät, mukaan lukien edellytys, jonka mukaan omien varojen nopealle siirrolle ei saa olla estettä.

38 Lisäksi on todettava, että asetuksen 2019/877 johdanto-osan toisen perustelukappaleen viimeisessä virkkeessä todetaan, että ”asetuksen – – N:o 806/2014, sellaisena kuin se on muutettuna tällä asetuksella, laitosten ja yhteisöjen tappionkattamiskykyä ja pääomapohjan vahvistamiskykyä koskevia säännöksiä olisi sovellettava johdonmukaisesti asetuksen – – N:o 575/2013 ja direktiivien 2013/36/EU – – ja 2014/59/EU säännösten kanssa”. On syytä huomauttaa, että asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan säännöstä vastaava säännös on luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190), sellaisena kuin se on muutettuna direktiivin 2014/59/EU muuttamisesta luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta sekä direktiivin 98/26/EY muuttamisesta 20.5.2019 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä (EU) 2019/879 (EUVL 2019, L 150, s. 296).

39 Direktiivin 2014/59 45 f artiklan 3 kohdan c alakohdassa säädetään mahdollisuudesta myöntää vapautus tytäryritykselle, jos kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryritykselle suorittamalle omien varojen nopealle siirrolle tai velkojen takaisinmaksulle ei ole senhetkisiä tai ennakoitavissa olevia olennaisia käytännön tai oikeudellisia esteitä.

40 Toisin kuin asetuksessa N:o 806/2014, direktiivin 2014/59 45 f artiklan 3 kohdassa asetetaan kuitenkin nimenomaisesti myös lisäedellytys, joka on erillinen edellytyksestä, jonka mukaan omien varojen nopealle siirrolle ei saa olla estettä, toisin sanoen edellytys, jonka mukaan emoyhtiön on annettava tytäryhtiönsä hyväksi takaus. Tarkemmin sanoen direktiivin 2014/59 45 f artiklan 3 kohdan d alakohdassa edellytetään, että ”kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö pystyy osoittamaan toimivaltaisten viranomaisten hyväksymällä tavalla, että tytäryrityksiä johdetaan vakaasti, ja on toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella esittänyt ilmoituksen, että se takaa tytäryrityksensä sitoumukset”. Siinä säädetään myös, ettei viimeksi mainittua edellytystä vaadita, jos tytäryritykseen liittyvät riskit ovat merkitykseltään vähäisiä. Elleivät riskit ole merkitykseltään vähäisiä, tämän lisäedellytyksen on siis täytyttävä, jotta kriisinratkaisuneuvosto voi käyttää harkintavaltaansa vapautuksen myöntämisen tai myöntämättä jättämisen osalta. On todettava, ettei tällaista edellytystä ole asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdassa.

41 Asiayhteyteen perustuvasta tulkinnasta ilmenee siten, että emoyrityksen ja sen tytäryritysten välisestä vakuudellisia takauksia koskevasta vaatimuksesta säädetään asetuksen N:o 806/2014 12 g artiklassa ainoastaan keinona noudattaa omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa sisäistä vähimmäisvaatimusta ja ettei takausta mainita kyseisen asetuksen 12 h artiklan 1 kohdassa vapautuksen myöntämisen edellytyksenä, toisin kuin direktiivissä 2014/59, joka myös liittyy kriisinratkaisun alaan.

42 Tässä vaiheessa edellä esitetystä seuraa, ettei asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan mukaisen vapautuksen edellytykseksi mitenkään voida asettaa sellaista vaatimusta vakuudellisesta takauksesta, joka olisi verrattavissa kyseisen asetuksen 12 g artiklan 3 kohdassa säädettyyn. Päinvastainen kanta veisi asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdalta kaiken tehokkaan vaikutuksen, mikä merkitsisi kyseisen säännöksen ilmeistä rikkomista.

43 Edellä esitetyt seikat eivät sitä vastoin tue Ranskan tasavallan väitettä, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto ei voi vaatia ”mitään takausta” vapautushakemuksen tutkinnan yhteydessä. Edellä esitetystä asiayhteyteen perustuvasta tulkinnasta ei voida päätellä, että se, ettei omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa sisäistä vähimmäisvaatimusta koskevan vapautushakemuksen tutkimista koskevassa säännöksessä (eli asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdassa) mainita takausta, estäisi ipso jure kriisinratkaisuneuvostoa asettamasta tällaista vaatimusta kyseisen tutkinnan yhteydessä. Vaikka kriisinratkaisuneuvoston on hylättävä vapautushakemus, jos jokin asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdassa säädetyistä kumulatiivisista edellytyksistä ei täyty, sillä on sitä vastoin tiettyä harkintavaltaa niiden olosuhteiden osalta, joissa kolmas näistä edellytyksistä, eli se, ettei omien varojen nopealle siirrolle saa olla estettä, täyttyy. Näin ollen ei voida sulkea pois sitä, että kun otetaan huomioon harkintamarginaali, joka sillä on edellä mainitussa artiklassa säädetyn kolmannen edellytyksen arvioinnissa, se voi olla oikeutettu vaatimaan asetuksen N:o 806/2014 12 g artiklan 3 kohdassa säädetystä takauksesta poikkeavan takauksen sen varmistamiseksi, ettei omien varojen nopealle siirrolle ole estettä.

44 Kolmanneksi unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että sen suorittamaa arviointia on aiheellista jatkaa tulkitsemalla asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohtaa teleologisesti. Tämän tulkinnan yhteydessä on otettava huomioon asetuksen 2019/877 ja asetuksen N:o 806/2014 yleinen tavoite.

45 Tältä osin lainsäätäjä täsmentää asetuksen 2019/877 johdanto-osan 5 perustelukappaleessa sen olennaisen tavoitteen eli sen, että ”kriisinratkaisuneuvoston olisi varmistettava, että laitosten ja yhteisöjen kyky kattaa tappioita ja vahvistaa pääomapohjaa on riittävä, jotta kriisinratkaisutapauksessa tappioiden kattaminen ja pääomapohjan vahvistaminen onnistuvat sujuvasti ja nopeasti niin, että vaikutus veronmaksajiin ja rahoitusvakauteen on mahdollisimman vähäinen. Tämä voidaan saavuttaa siten, että laitokset noudattavat asetuksessa – – N:o 806/2014 vahvistettua laitoskohtaista omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa vähimmäisvaatimusta”.

46 Kuten kriisinratkaisuneuvosto huomauttaa, asetuksen N:o 806/2014 ja direktiivin 2014/59 yhteinen päätavoite, johon lainsäätäjä pyrki määrätessään omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen kaikille pankkikonsernin laitoksille, on tehokkaan kriisinratkaisun varmistaminen siten, että reaalitalouteen, rahoitusjärjestelmään ja julkiseen talouteen kohdistuvat kielteiset vaikutukset ovat mahdollisimman vähäiset.

47 Lisäksi asetuksen 2019/877 johdanto-osan 17 ja 18 perustelukappaleessa todetaan, että sellaisiin laitoksiin tai yhteisöihin, jotka on määritelty kriisinratkaisun kohteena oleviksi yhteisöiksi, pitäisi soveltaa omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa vähimmäisvaatimusta ainoastaan kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla, ja sellaisten laitosten tai yhteisöjen, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, olisi täytettävä omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vähimmäisvaatimus yksittäisten laitosten tasolla.

48 Periaatteena on näin ollen se, että asianomaisen pankkikonsernin kunkin tytäryhtiön on noudatettava omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa sisäistä vähimmäisvaatimusta. Kun otetaan huomioon verovelvollisiin kohdistuvien vaikutusten minimoinnin ja tämän velvoitteen perustana olevan rahoitusvakauden tärkeys, poikkeuksen myöntäminen periaatteesta voi tulla kyseeseen vain, jos sen myöntämisedellytykset täyttyvät. Kriisinratkaisuneuvoston päätös luopua omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevasta sisäisestä vähimmäisvaatimuksesta ei näin ollen saa vaarantaa verovelvollisiin ja rahoitusvakauteen kohdistuvien vaikutusten minimointia koskevaa tavoitetta, joka on sen velvoitteen taustalla, jonka mukaan vähimmäisvaatimus on jo etukäteen vietävä tytäryhtiön tasolle. Kuten kriisinratkaisuneuvosto perustellusti korostaa, jos tytäryhtiön tasolla ei olisi etukäteen asetettua omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa sisäistä vähimmäisvaatimusta ja jos tytäryhtiön tappiot ylittäisivät sen lakisääteisen pääoman, tytäryhtiö olisi itse asetettava kriisinratkaisuun, ja tällainen tilanne olisi ristiriidassa omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan sisäisen vähimmäisvaatimuksen taustalla olevan tavoitteen kanssa.

49 Näin ollen on katsottava, että kriisinratkaisuneuvoston on noudatettava edellä 46 kohdassa mainittua tavoitetta, kun se soveltaa asetusta N:o 806/2014 ja tutkii, täyttyvätkö asetuksen 12 h artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset.

50 Kun kriisinratkaisuneuvosto tutkii omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa sisäistä vähimmäisvaatimusta koskevaa vapautushakemusta, sen on näin ollen arvioitava, onko olemassa muita järjestelyjä, joilla voidaan korvata toiminnallisesti omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva sisäinen vähimmäisvaatimus. Edellä 43 kohdassa mainitun harkintavallan puitteissa mikään ei estä sitä katsomasta, että takaus on kunkin vapautushakemuksen erityisolosuhteista riippuen välttämätön, jotta edellytys, jonka mukaan omien varojen nopealle siirrolle ei saa olla estettä, täyttyy. Edellä 42 kohdassa mainituista syistä kriisinratkaisuneuvosto ei kuitenkaan voi vaatia takausta, jonka ominaisuudet vastaavat asetuksen N:o 806/2014 12 g artiklan 3 kohdassa säädetyn takauksen ominaisuuksia.

51 Tältä osin on todettava, ettei riidanalaisesta päätöksestä ilmene, että kriisinratkaisuneuvosto olisi edellyttänyt asianomaiselta pankkikonsernilta asetuksen N:o 806/2014 12 g artiklan 3 kohdassa säädettyä takausta vastaavaa tai sen kanssa samankaltaista takausta, puhumattakaan siitä, että valituslautakunta olisi hyväksynyt kriisinratkaisuneuvoston tällaisen kannan.

52 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa millään Ranskan tasavallan esittämällä väitteellä.

53 Ranskan tasavalta ei ensinnäkään voi pätevästi arvostella valituslautakuntaa ja kriisinratkaisuneuvostoa siitä, että ne ovat keskittyneet yksinomaan kriisinratkaisukehyksen ja omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan sisäisen vähimmäisvaatimuksen yleiseen tavoitteeseen, joka on yhteinen asetukselle N:o 806/2014 ja direktiiville 2014/59/EU, eivätkä ole ottaneet huomioon kyseisen asetuksen erityistavoitetta, joka on rahoituspalvelujen sisämarkkinoiden pirstoutumisriskin vähentäminen. Ranskan tasavalta väittää, että samassa

jäsenvaltiossa sijaitsevien yhteisöjen väliset vapautukset omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevasta sisäisestä vähimmäisvaatimuksesta edistävät näiden tavoitteiden saavuttamista vähentämällä likviditeetin ja konsernin sisäisen pääoman liikkeiden esteitä.

54 Kuten asetuksen 2019/877 johdanto-osan 18 perustelukappaleessa todetaan ja kuten edellä 47 kohdassa on muistutettu, on sen ensisijaisena tavoitteena, että laitoksiin tai yhteisöihin, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, sovelletaan omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevia sisäisiä vähimmäisvaatimuksia yksittäisten laitosten tasolla, estää mahdollinen markkinahäiriöiden riski antamalla kriisinratkaisuneuvostolle mahdollisuus toteuttaa kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kriisinratkaisu ilman, että tiettyihin konsernin tytäryrityksiin sovelletaan kriisinratkaisumenettelyä.

55 Tässä yhteydessä asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklalla, jossa säädetään, että kriisinratkaisuneuvostolla on mahdollisuus tietyin edellytyksin jättää soveltamatta omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa sisäistä vähimmäisvaatimusta, tavoiteltu likviditeetin ja konsernin sisäisen pääoman liikkeiden esteiden vähentäminen vaikuttaa toissijaiselta. Tällaiseen tavoitteeseen ei voida pyrkiä edellä 54 kohdassa tarkoitetun ensisijaisen tavoitteen kustannuksella.

56 Tässä yhteydessä on huomautettava, että asetuksen 2019/877 johdanto-osan toisessa perustelukappaleessa säädetään, että asetuksen N:o 806/2014, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksen 2019/877 säännöksillä, asiaa koskevia säännöksiä on sovellettava johdonmukaisesti direktiivin 2014/59 säännösten kanssa. Direktiivin 2014/59 45 f artiklan 3 kohdan d alakohdassa säädetään, että emoyhtiön on ilmoitettava toimivansa tytäryhtiönsä sitoumusten takaajana vain, jos tytäryhtiön riskit eivät ole merkityksettömiä. Lainsäätäjä on näin ollen varovaisella kannalla ja sallii vapautuksen takauksen vaatimisesta vain, jos tiukat edellytykset täyttyvät ja erityisesti, jos tällaiseen vapautukseen ei liity riskejä.

57 Johdonmukaisuuden vuoksi asetuksen N:o 806/2014, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella 2019/877, säännöksiä on myös sovellettava siten, että vapautuksen myöntämistä voidaan harkita vain, jos tiukat edellytykset täyttyvät. Tästä seuraa, että kun kriisinratkaisuneuvosto tutkii, täyttyykö asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetty edellytys, se voi katsoa, että takauksen vaatiminen on käsiteltävässä asiassa tarpeen, jotta kyseisen edellytyksen voidaan katsoa täyttyvän. Se, ettei kyseisen asetuksen 12 h artiklan 1 kohdassa nimenomaisesti velvoiteta emoyhtiötä antamaan takausta tytäryhtiönsä hyväksi, merkitsee sitä, että lainsäätäjä on jättänyt kriisinratkaisuneuvostolle harkintavaltaa tällaisen takauksen mahdollisen tarpeellisuuden osalta, mitä se ei sitä vastoin kuitenkaan ole myöntänyt kriisinratkaisuviranomaiselle direktiivissä 2014/59 säädetyn vapautuksen tutkinnan yhteydessä.

58 Toiseksi Ranskan tasavalta ei voi myöskään vedota vastaukseen, jonka komissio on antanut jäsenvaltion esittämään kysymykseen direktiivin 2019/879 täytäntöönpanosta. Komissio korosti tältä osin, että lainsäätäjä oli vapaaehtoisesti jättänyt toistamatta direktiivin 2014/59, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2019/879, 45 f artiklan 3 kohdan d–f alakohdan ja 4 kohdan d–f alakohdan ja että oli kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten tehtävä ja, kun otetaan huomioon 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) vahvistetut toimivallan siirtoa koskevat periaatteet, kriisinratkaisuneuvoston tehtävä ottaa tämä huomioon asetuksen N:o 806/2014 säännösten täytäntöönpanossa.

59 Kriisinratkaisuneuvoston omaksuma kanta, jonka osalta valituslautakunta ei ole vedonnut oikeudelliseen virheeseen, on yhdenmukainen 13.6.1958 annetun tuomion Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) kanssa, koska tämä kanta ei millään tavoin merkitse sitä, että

vahvistettaisiin automaattinen velvollisuus antaa takaus sen vaatimuksen täyttämiseksi, jonka mukaan omien varojen nopealle siirrolle ei saa olla estettä, ja koska siinä pikemminkin annetaan kriisinratkaisuneuvostolle tältä osin harkintavaltaa, mikä voi johtaa siihen, että kriisinratkaisuneuvosto vaatii takausta, jos se katsoo sen yksittäistapauksen olosuhteiden perusteella tarpeelliseksi.

60 Kolmanneksi Ranskan tasavalta vetoaa kriisinratkaisuneuvoston omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan toimintapolitiikan julkisiin ohjeisiin (jäljempänä julkiset ohjeet) ja kriisinratkaisuneuvoston sisäiseen käsikirjaan ja väittää, että kriisinratkaisuneuvosto pyytää todellisuudessa takauksen myöntämistä järjestelmällisesti kussakin yksittäistapauksessa tutkimatta asiaa konkreettisesti ja että se todellisuudessa pitää tämän takauksen myöntämistä edellytyksenä sille, että voidaan osoittaa, ettei asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetulle omien varojen nopealle siirrolle ole estettä.

61 Ranskan tasavallan väite, joka perustuu kriisinratkaisuneuvoston sisäiseen käsikirjaan ja julkisiin ohjeisiin ja jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto on asettanut uuden itsenäisen edellytyksen, josta ei säädetä lainsäädännössä, eli takauksen myöntämisen, ei voi menestyä.

62 Ensinnäkin viittaus takaukseen sen osoittamiseksi, ettei omien varojen nopealle siirrolle ollut estettä, sisällytettiin julkisten ohjeiden liitteeseen II vasta vuoden 2022 kesäkuussa, eikä sitä näin ollen ollut olemassa, kun kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi 4.11.2021 päätöksensä SRB/EES/2021/44.

63 Toiseksi julkisissa ohjeissa tehdään selväksi, ettei niillä ole tarkoitus olla oikeudellisesti sitovaa vaikutusta ja ettei niillä millään tavoin korvata sovellettavassa kansallisessa ja unionin lainsäädännössä asetettuja oikeudellisia vaatimuksia. Näissä ohjeissa mainitaan myös, ettei niihin voida vedota oikeudellisissa tarkoituksissa, ettei niissä vahvisteta sitovaa tulkintaa unionin tai kansallisesta lainsäädännöstä ja ettei niitä käytetä oikeudellisena lausuntona ja ettei niillä korvata tällaisia lausuntoja.

64 Valituslautakunnan omaksuman kannan (riidanalaisen päätöksen 82 kohta) mukaisesti julkisissa ohjeissa, sellaisina kuin ne ovat vuoden 2022 kesäkuussa muutettuina, kuvattu lähestymistapa, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto voi vaatia erityistä takausta arvioidessaan edellytystä, jonka mukaan omien varojen nopealle siirrolle ei saa olla estettä, on asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdan sanamuodon mukainen, kuten edeltä 44–51 kohdasta ilmenee.

65 Se, että kriisinratkaisuneuvoston julkisten ohjeiden, sellaisina kuin ne ovat vuoden 2022 kesäkuussa muutettuina, liitteessä II todetaan, että vapautusta hakevien pankkien on sen osoittamiseksi, että varoja voidaan siirtää vapaasti kriisinratkaisuskenaariossa, ”tavallisesti” esitettävä todisteet takauksen olemassaolosta, osoittaa, että kriisinratkaisuneuvosto suosii takausta, joka vaikuttaa turvallisimmalta tavalta varmistaa, ettei omien varojen nopealle siirrolle ole esteitä. Liitettä II ei kuitenkaan voida tulkita siten, että kriisinratkaisuneuvosto edellyttäisi takauksen antamista ”periaatteessa ja automaattisesti kaikissa tapauksissa”. Kun kriisinratkaisuneuvosto toteaa liitteessä II, että se voi yksittäistapauksen erityispiirteiden perusteella omaksua erilaisen lähestymistavan arvioidessaan asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan noudattamista, kriisinratkaisuneuvosto vahvistaa arvioivansa edelleen tapauskohtaisesti, miten edellytys, jonka mukaan omien varojen nopealle siirrolle ei saa olla estettä, voidaan täyttää.

66 Lisäksi Ranskan tasavalta väittää kriisinratkaisuneuvoston sisäisen käsikirjan osalta, että kriisinratkaisuneuvosto totesi siinä ensin, että takauksen antaminen oli itsenäinen vapautuksen myöntämisen edellytys, ja muutti tämän jälkeen kantaansa esittämällä takauksen asettamisen todisteena, jolla pyrittiin osoittamaan, ettei asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetulle omien varojen nopealle siirrolle ollut estettä. Tämä viittaa kuitenkin pikemminkin siihen, että kriisinratkaisuneuvosto on tosiasiallisesti ottanut huomioon kyseisen säännöksen ulottuvuuden, josta ilmenee, ettei takausta voida vaatia viran puolesta ja automaattisesti mutta että tällaisen takauksen tarvetta voidaan harkita arvioitaessa sen vaatimuksen täyttymistä, jonka mukaan omien varojen nopealle siirrolle ei saa olla estettä. Kuten edeltä 44–51 kohdasta ilmenee, mikään ei estä kriisinratkaisuneuvostoa vaatimasta tapauksen olosuhteista riippuen takausta sen varmistamiseksi, että asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdassa asetettu vaatimus täyttyy.

67 Lopuksi päätöksen SRB/EES/2021/44 otteista sekä riidanalaisen päätöksen otteista ja erityisesti sen 68–71 kohdasta ilmenee joka tapauksessa, että kriisinratkaisuneuvosto on käsiteltävässä asiassa ratkaissut kysymyksen siitä, oliko omien varojen nopealle siirrolle estettä, toteamalla, että kriisinratkaisuneuvosto on arvioinut konkreettisesti asianomaisen pankkikonsernin tilannetta ja erityisesti konsernin vuosina 2014 ja 2015 tämän edellytyksen noudattamiseksi antamia takauksia ja että valituslautakunta tutki kriisinratkaisuneuvoston kannan ja totesi, ettei kyseisessä arvioinnissa ollut tehty oikeudellista virhettä sen täytäntöönpanossa konkreettisessa yksittäistapauksessa.

68 Valituslautakunnan ja kriisinratkaisuneuvoston päättely ei näin ollen perustu julkisiin ohjeisiin eikä kriisinratkaisuneuvoston sisäiseen käsikirjaan eikä näin ollen takauksen myöntämisehdon mekaaniseen soveltamiseen. Valituslautakunta korosti riidanalaisen päätöksen 79 kohdassa juuri tätä, eli että päätös SRB/EES/2021/44 oli asianomaista pankkikonsernia koskeva yksittäinen päätös ja ettei siinä viitattu julkisiin ohjeisiin eikä kriisinratkaisuneuvoston sisäiseen käsikirjaan.

69 Tältä osin sisäiseen käsikirjaan ja julkisiin ohjeisiin liittyvät toteamukset, jotka on esitetty riidanalaisen päätöksen 71–73 perustelukappaleessa, ovat vastaus valittajan valituslautakunnassa esittämiin väitteisiin, ja niillä pyritään osoittamaan, ettei viittaaminen takaukseen näissä kahdessa asiakirjassa muuttanut kriisinratkaisuneuvoston harkintavallan käyttöä automaattiseksi tosiasialliseksi vaatimukseksi.

70 Edellä esitetyn perusteella ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

Toinen osa, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto on ylittänyt asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisen harkintavaltansa

71 Ranskan tasavalta väittää, että valituslautakunnan olisi pitänyt todeta, että kriisinratkaisuneuvosto ylitti harkintavaltansa. Se väittää ensinnäkin, että asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklassa säännellään täsmällisesti kriisinratkaisuneuvoston toimivaltaa objektiivisten kriteerien perusteella, joten kyseisen toimivallan käyttöä on valvottava tarkasti näiden kriteerien valossa. Valituslautakunta katsoi yhtäältä, että kriisinratkaisuneuvostolla oli mahdollisuus vaatia erityistä takausta vasta yksityiskohtaisen arvioinnin jälkeen, ja toisaalta se hyväksyi kriisinratkaisuneuvoston kannan, jonka mukaan periaatteessa edellytetään erityisen takauksen antamista ja mahdollisuus poiketa tästä vaatimuksesta annetaan vain ”poikkeuksellisesti”. Ranskan tasavalta arvostelee näin ollen valituslautakuntaa siitä, ettei se tosiasiassa valvonut tehokkaasti kriisinratkaisuneuvoston harkintavallan käyttöä. Toiseksi Ranskan tasavalta väittää, ettei valituslautakunta tutkinut, oliko kriisinratkaisuneuvosto käyttänyt toimivaltaansa oikein

arvioidessaan takauksen sisältöä. Kolmanneksi valituslautakunta ei tässä tarkoituksessa selittänyt riidanalaisessa päätöksessä, mikä oli kriisinratkaisuneuvoston ”sidotun ja rajoitetun” harkintavallan laajuus, kun se tutki, täyttyivätkö asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan a–c alakohdan edellytykset.

72 Ensinnäkin on tutkittava, hyväksyikö valituslautakunta – kuten Ranskan tasavalta väittää – lähestymistavan, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto edellytti ”periaatteessa” erityisen takauksen antamista ja salli vain ”poikkeuksellisesti”, että tällaisesta vaatimuksesta oli mahdollista poiketa, jolloin kriisinratkaisuneuvosto edellytti takauksen antamista käyttämättä edellä 43 kohdassa mainittua harkintavaltaansa ja näin ollen ilman, että se olisi arvioinut yksittäistapauksen merkityksellisiä olosuhteita täsmällisesti ja konkreettisesti etukäteen.

73 Aluksi on muistutettava, että asetuksen N:o 806/2014 85 artiklan 3 ja 4 kohdassa säädetään, että kuka hyvänsä luonnollinen henkilö tai mikä hyvänsä oikeushenkilö voi hakea valituslautakunnassa muutosta kriisinratkaisuneuvoston päätökseen, kuten päätökseen SRB/EEA/2021/44, ja että valituksessa on esitettävä sen perustelut ja että valituslautakunnan tehtävänä on ratkaista valitus. Tästä seuraa, että valituslautakunta tutkii sille esitetyt valitusperusteet.

74 Nyt käsiteltävässä asiassa Ranskan tasavalta ei kiistä sitä, että – kuten riidanalaisen päätöksen 35 kohdassa esitetystä kanneperusteiden yhteenvedosta ilmenee – valittaja väitti valituslautakunnassa, että kriisinratkaisuneuvosto tosiasiassa asetti sisäisessä käsikirjassaan ja julkisissa ohjeissaan vapautuksen myöntämiselle lisäedellytyksen, josta ei säädetä asetuksessa N:o 806/2014, ja teki siten oikeudellisen virheen ylittämällä harkintavaltansa, jättämällä sovellettavien säännösten tavoitteet huomiotta ja viemällä säännöksiltä kaikki käytännön oikeusvaikutukset. Valittaja väitti, että kriisinratkaisuneuvoston väitetysti omaksuma abstrakti lähestymistapa teki vapautuksen saamisen käytännössä mahdottomaksi.

75 On myös huomautettava, että asianomainen pankki vetosi kahteen takaukseen väittäessään, ettei asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetulle omien varojen nopealle siirrolle ollut senhetkistä tai ennakoitavissa olevaa olennaista käytännöllistä tai oikeudellista estettä. Tytäryrityksensä sitoumuksista vastaavan emoyrityksen myöntämät takaukset annettiin vuosina 2014 ja 2015 haettaessa poikkeuksia vakavaraisuusvaatimusten soveltamisesta yksittäisellä tasolla ja maksuvalmiusvaatimusten soveltamisesta yksittäisellä tasolla asetuksen N:o 575/2013 7 ja 8 artiklan mukaisesti.

76 On täsmennettävä, että valittajan valituslautakunnassa ensimmäisen valitusperusteensa tueksi esittämät väitteet eivät koskeneet kriisinratkaisuneuvoston vuosien 2014 ja 2015 takauksista tekemiä aineellisia arviointeja, joihin asianomainen pankkikonserni tukeutui väittäessään, että edellytys, jonka mukaan omien varojen nopealle siirrolle ei saanut olla estettä, täyttyi. Kyseiset väitteet koskivat väitettyä oikeudellista virhettä, jonka kriisinratkaisuneuvosto oli tehnyt ylittämällä toimivaltansa soveltaessaan mekaanisesti ja automaattisesti edellytystä, josta ei ole säädetty asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdassa.

77 Valituslautakunnan tehtävänä oli siis tarkistaa, oliko kriisinratkaisuneuvosto tutkinut konkreettisesti asianomaisen pankkikonsernin tilanteen ja takaukset, joihin se oli vedonnut vapautushakemuksensa tueksi, ja oliko kriisinratkaisuneuvosto näin ollen toiminut harkintavaltansa rajoissa. Tässä yhteydessä valituslautakunnan tehtävänä oli tarkistaa, ettei kriisinratkaisuneuvoston arviointi muodostunut vuosien 2014 ja 2015 takausten peitellystä abstraktista tarkastelusta vaan uskottavasta konkreettisesta tarkastelusta.

78 Ranskan tasavalta väittää näin ollen virheellisesti, että valittajan valituslautakunnassa esittämien valitusperusteiden ja väitteiden, joiden mukaan kriisinratkaisuneuvosto teki oikeudellisen virheen soveltaessaan virheellisesti asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohtaa ja ylittäessään toimivaltansa, olisi välttämättä pitänyt johtaa siihen, että valituslautakunta tutkisi, oliko kriisinratkaisuneuvosto kaikkien asian kannalta merkityksellisten seikkojen perusteella oikeutettu vaatimaan erityistä takausta.

79 Kun otetaan huomioon valittajan valituslautakunnassa esittämät valitusperusteet, sellaisina kuin ne on esitetty edellä 76 kohdassa, on ratkaistava, saattoiko valituslautakunta perustellusti katsoa, että kriisinratkaisuneuvoston arviointi – jonka päätteeksi se totesi, että oli riski siitä, etteivät vuosien 2014 ja 2015 takaukset toimisi kannattamattomuustilanteessa ja etteivät ne täyttäneet edellytystä, jonka mukaan omien varojen nopealle siirrolle ei ollut esteitä – oli todellinen ja konkreettinen.

80 Tässä yhteydessä on huomautettava, ettei asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdassa aseteta täsmällisiä sääntöjä siitä, miten edellytys, jonka mukaan omien varojen nopealle siirrolle ei saa olla estettä, on täytettävä, vaan siinä täsmennetään, että kriisinratkaisuneuvoston on varmistuttava siitä, että kriisiskenaariossa olemassa olevat mekanismit, kuten takaukset, vastaavat toiminnallisesti omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa sisäistä vähimmäisvaatimusta ja minkä vuoksi ei ole riskiä siitä, että siinä tapauksessa, että tytäryritys osoittautuisi kannattamattomaksi, emoyrityksen johto voisi hypoteettisesti päättää vetäytyä tytäryrityksestä ja siten luopua siitä eikä ”siirtää varoja ketjun loppupäähän” tai kattaa tappioita tai vahvistaa pääomapohjaa.

81 Tässä tapauksessa tämä edellytti, että valituslautakunnan oli tarkistettava, että kriisinratkaisuneuvosto oli tutkinut tosiasiallisesti ja konkreettisesti vuosien 2014 ja 2015 takaukset ja niiden tehokkuuden kriisiskenaariossa, minkä perusteella kriisinratkaisuneuvosto saattoi määrittää, vastasivatko kyseiset olemassa olevat mekanismit likvidaatioskenaariossa toiminnallisesti omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa sisäistä vähimmäisvaatimusta ja pystyikö asianomainen pankkikonserni siten niiden perusteella täyttämään edellytyksen, jonka mukaan omien varojen nopealle siirrolle ei ollut estettä.

82 Ensinnäkin riidanalaisesta päätöksestä ja erityisesti sen 4, 7, 12, 15, 49, 68, 75, 76, 88, 108, 110 ja 116 kohdasta ilmenee, että valituslautakunta tutki, oliko kriisinratkaisuneuvosto suorittanut konkreettisen arvioinnin vapautushakemuksesta.

83 Valituslautakunta huomautti kriisinratkaisuneuvoston korostaneen, että vuosien 2014 ja 2015 takaukset oli annettu eri asiayhteydessä, eli asetuksen N:o 575/2013 7 ja 8 artiklan nojalla, jotta asianomainen pankkikonserni voisi saada vapautuksen vakavaraisuusvaatimusten soveltamisesta pääoman osalta yksittäisellä tasolla ja vakavaraisuusvaatimusten soveltamisesta maksuvalmiuden osalta yksittäisellä tasolla. Valituslautakunta totesi, että kriisinratkaisuneuvosto oli korostanut sellaisen mahdollisen skenaarion olemassaoloa, jossa tytäryhtiön tilanteen heikkeneminen johtaisi tytäryhtiön kaatumiseen, kun takaajan taloudellista tukea ei olisi vielä annettu. Valituslautakunta totesi, että kriisinratkaisuneuvosto oli katsonut, ettei takausten tavoitteita voida tällaisessa tapauksessa enää soveltaa.

84 Valituslautakunta totesi, että kriisinratkaisuneuvosto oli tukeutunut tältä osin sisäisen kriisinratkaisuryhmän arvioihin. Kuten riidanalaisen päätöksen 75 kohdasta ilmenee, kriisinratkaisuryhmä suhtautui erittäin varauksellisesti siihen, että oikeus takauksen täytäntöönpanoon, jos sellainen oli olemassa, säilyisi, jos tytäryhtiö laiminlöisi velvoitteensa tai

kaatuisi, ja korosti, että tytäryhtiön velkojat voisivat itse vedota oikeuteen takaajaa vastaan, jolloin näin ollen viime kädessä emoyritys eli takaaja vapautuisi oikeudellisesta velvoitteestaan toimia takaajana tytäryhtiön kaatumistilanteessa silloin, kun tytäryhtiö sitä eniten tarvitsisi.

85 Riidanalaisen päätöksen 75 kohdassa viitataan myös sisäisen kriisinratkaisuryhmän lausuntoihin, joiden mukaan emoyrityksen oli varmistettava omien varojen nopea siirto tytäryhtiölle, jonka kannattamattomuus oli todettu asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan 3 kohdan mukaisesti, ja joiden mukaan tytäryrityksen kaatuminen tai ennakoitavissa oleva kaatuminen voitiin todeta tilanteessa, jossa kyseinen tytäryhtiö kykeni edelleen täyttämään velvoitteensa ja jossa vuosien 2014 ja 2015 takaukset eivät näin ollen olleet vielä tulleet maksettaviksi eikä niitä voitu käyttää tarvittavan tuen antamiseen.

86 Riidanalaisesta päätöksestä ilmenee siten, ettei kriisinratkaisuneuvoston suorittama olemassa olevien mekanismien tarkastelu ollut mitenkään kuvitteellinen vaan perustui todellakin asianomaisen pankkikonsernin tilanteen todelliseen ja konkreettiseen arviointiin. Ranskan tasavalta väittää näin ollen virheellisesti, että kriisinratkaisuneuvosto olisi vaatinut takausta automaattisesti ja abstraktisti.

87 Tästä seuraa, että valituslautakunta saattoi perustellusti todeta, että kriisinratkaisuneuvosto oli tutkinut konkreettisesti asianomaisen pankkikonsernin tilanteen ratkaistakseen, täyttikö se asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset.

88 Tästä seuraa toiseksi, että päätelmä, jonka mukaan valituslautakunta katsoi perustellusti, että kriisinratkaisuneuvosto oli arvioinut tosiasiallisesti ja konkreettisesti asianomaisen pankkikonsernin tilanteen yksittäistapauksessa, ilmenee myös kannasta, jonka se otti riidanalaisen päätöksen 73, 74 ja 83 kohdassa. Valituslautakunta totesi siinä yksiselitteisesti, että kriisinratkaisuneuvostolla oli harkintavaltaa sen määrittämisessä, oliko omien varojen nopealle siirrolle esteitä, ja että kriisinratkaisuneuvosto saattoi tässä yhteydessä todeta, ettei esteitä ollut, ja myöntää vapautuksen, vaikka emoyhtiö ei ollut antanut takausta tytäryhtiönsä hyväksi. Tältä osin valituslautakunta totesi, että edellytys, jonka mukaan omien varojen nopealle siirrolle ei saa olla estettä, voidaan täyttää sovellettavassa kansallisessa oikeudessa säädettyjen erityissäännösten ja samaan konserniin kuuluvien yhtiöiden välisten sopimusten mukaisesti.

89 Kolmanneksi kriisinratkaisuneuvoston harkintavallan käyttöä ja asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetyn edellytyksen konkreettista tutkimista tukee myös valituslautakunnan toteamus, jonka mukaan riidanalaisen päätöksen perustelut, jotka koskevat sitä, ettei omien varojen nopealle siirrolle ollut estettä, eivät perustuneet julkisiin ohjeisiin eivätkä kriisinratkaisuneuvoston sisäiseen käsikirjaan, kuten edeltä 61–68 kohdasta ilmenee.

90 Tästä syystä ei ole aihetta hyväksyä Ranskan tasavallan vaatimusta siitä, että unionin yleinen tuomioistuin toteuttaisi prosessinjohtotoimen, jolla kriisinratkaisuneuvosto velvoitettaisiin esittämään sisäinen käsikirjansa sellaisena kuin sitä sovellettiin vuosina 2020 ja 2021, koska kyseisessä käsikirjassa todettiin, että kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön ja sen tytäryrityksen välisen takauksen antaminen oli ehdoton edellytys, joka sisäisillä kriisinratkaisuryhmillä oli velvollisuus ottaa huomioon asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklaa sovellettaessa.

91 Tältä osin on todettava, että riidanalaisessa päätöksessä tehdyt viittaukset kriisinratkaisuneuvoston sisäiseen käsikirjaan liittyvät lähinnä valituslautakunnan antamaan vastaukseen valittajan esittämiin väitteisiin, jotka perustuvat tähän käsikirjaan. Se, mitä Ranskan

tasavalta pyrkii osoittamaan kriisinratkaisuneuvoston sisäisen käsikirjan perusteella, sellaisena kuin sitä sovellettiin vuosina 2020 ja 2021, on tehotonta, koska sillä ei voida kyseenalaistaa valituslautakunnan perusteltua päätelmää, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto suoritti tosiasiallisesti konkreettisen arvioinnin, jonka mukaan omien varojen nopealle siirrolle asianomaisen pankkikonsernin tytäryhtiölle ei ollut estettä.

92 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa millään Ranskan tasavallan esittämällä väitteellä.

93 Ensimmäisessä väitteessään Ranskan tasavalta arvostelee valituslautakuntaa siitä, että se on hyväksynyt kriisinratkaisuneuvoston kannan, jonka mukaan takauksia ei voida ottaa käyttöön kriisitilanteessa, ja siitä, ettei se ole tämän kysymyksen ratkaisemiseksi arvioinut kansallista oikeutta riittävän perusteellisesti.

94 Tämä väite ei voi menestyä. Kuten edeltä 86 kohdasta ilmenee, valituslautakunta päinvastoin varmisti, että kriisinratkaisuneuvosto oli arvioinut sille esitettyjä todisteita konkreettisesti soveltamatta tältä osin minkäänlaista ”olettamaa”. Riidanalaisesta päätöksestä ei myöskään ilmene, että asianomainen pankkikonserni tai valittaja olisi valituslautakunnassa yksilöinyt sovellettavan kansallisen oikeuden säännöksiä tai kyseisen konsernin sisäisiä sopimuksia, joiden avulla asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetty edellytys olisi voitu täyttää. Ainoa todiste, joka on esitetty vapautushakemuksen tueksi sen osoittamiseksi, ettei omien varojen nopealle siirrolle ole estettä, koskee vuosien 2014 ja 2015 takauksia. Kriisinratkaisuneuvosto arvioi kuitenkin konkreettisesti nimenomaan näitä takauksia.

95 Tältä osin on joka tapauksessa hylättävä Ranskan tasavallan perusteettomat väitteet, joiden mukaan kriisinratkaisuneuvosto on tehnyt ilmeisen arviointivirheen jättäessään huomiotta olemassa olevien ”sisäisten järjestelyjen” myönteiset vaikutukset kriisinratkaisuskenaariossa ja katsoessaan, ettei vuosien 2014 ja 2015 takauksia voitu ottaa käyttöön kriisiskenaariossa.

96 Ranskan tasavalta ei ensinnäkään yksilöi, mihin ”sisäisiin järjestelyihin” se vetoaa päättelynsä tueksi, eikä varsinkaan kuvaile, miten näillä järjestelyillä olisi voinut olla suotuisia vaikutuksia kriisinratkaisuskenaariossa.

97 Ranskan tasavalta ei myöskään vetoa yhteenkään kansallisen oikeuden säännökseen tai periaatteeseen sen väitteensä tueksi, jonka mukaan vuosien 2014 ja 2015 takauksia voidaan käyttää. Se viittaa korkeintaan 4.2.1985 annettuun Cour de cassationin (kassaatiotuomioistuin, Ranska) tuomioon, jossa todettiin, että ”konsernin edun” käsite voi tietyin edellytyksin mahdollistaa sen, että yhtiön yhteiskunnallisen intressin tiukasta puolustamisesta voidaan luopua, kun yhtiö myöntää taloudellista tukea toiselle samaan konserniin kuuluvalle yhtiölle. Konsernin edun käsitteen osalta Ranskan tasavalta viittaa vastauskirjelmässään hyperlinkin välityksellä myös vuoden 2015 kesäkuussa päivättyyn kertomukseen, jonka otsikko on ”Vers une reconnaissance de l'intérêt de groupe dans l'Union européenne?”, *Rapport du Club des Juristes (Commission Europe)* ja jossa luetellaan lyhyesti edellytykset, joiden on Ranskan lainsäädännön mukaan täytyttävä ”sen estämiseksi, että johto luokittelee samaan konserniin kuuluvien yhtiöiden välisen taloudellisen tuen yhteiskunnan varojen väärinkäyttörikokseksi” (kertomuksen sivut 16 ja 17).

98 On todettava, että sekä Ranskan tasavallan selvitykset että sen mainitseman kertomuksen sisältö ovat vähintäänkin epämääräisiä ja epätäsmällisiä. Niiden perusteella ei voida mitenkään määrittää, mitä päätelmiä kriisinratkaisuneuvoston olisi käsiteltävässä asiassa pitänyt niistä vuosien 2014 ja 2015 takausten osalta tehdä. Kuten Ranskan tasavallan omista kirjelmistä

ilmenee, tiettyjen edellytysten on lisäksi täytyttävä, jotta yhtiön yhteiskunnallisen intressin tiukasta puolustamisesta voidaan konsernin edun käsitteen perusteella luopua. Ranskan tasavalta ei kuitenkaan ole esittänyt selvitystä siitä, miten nämä edellytykset täyttyivät käsiteltävässä asiassa.

99 Ranskan tasavalta väittää toisessa väitteessään, että kriisinratkaisuneuvosto tulkitsi virheellisesti asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohtaa, koska lainsäätäjä viittasi ainoastaan ”olennaisiin” ja ”ennakoitavissa oleviin” esteisiin eikä ”kaikkiin mahdollisiin tuleviin esteisiin” ja ettei tällaisten esteiden olemassaoloa ole osoitettu käsiteltävässä asiassa.

100 Tämä väite on hylättävä. Valituslautakunta ei tehnyt virhettä asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan tulkinnassa, kun se katsoi, että vuosien 2014 ja 2015 takauksien nopean siirtämisen este ja siitä johtuva riski vastasivat todellakin edellä mainitussa säännöksessä tarkoitettuja käsitteitä ”riski” ja ”tämänhetkinen tai ennakoitavissa oleva olennainen este”. Kuten edeltä 82–85 kohdasta ilmenee, valituslautakunnan suorittama tutkinta sen määrittämiseksi, oliko kriisinratkaisuneuvosto arvioinut vapautushakemusta konkreettisesti, paljastaa tosiasiassa, että vuosien 2014 ja 2015 takaukset oli annettu eri asiayhteydessä ja että tietyissä skenaarioissa niihin liittyi olennainen riski siitä, että niitä ei voitaisi tai ei enää voitaisi ottaa käyttöön.

101 Toiseksi Ranskan tasavalta väittää, että valituslautakunta teki virheen katsoessaan, että kriisinratkaisuneuvosto oli tutkinut konkreettisesti asianomaisen pankkikonsernin tilanteen takauksen oikeasuhteisen ”sisällön” määrittämiseksi. Ranskan tasavalta väittää, että kriisinratkaisuneuvosto vahvisti kyseisen sisällön automaattisesti ja tilannetta konkreettisesti tarkastelematta tasolle, joka vastasi vähintään omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan sisäisen vähimmäisvaatimuksen hypoteettista määrää, jota olisi sovellettu, jos vapautusta ei olisi myönnetty, ja ettei tämä sisältö näin ollen ollut oikeasuhteinen.

102 Tällainen väite on hylättävä. Valituslautakunta muistutti aluksi riidanalaisen päätöksen 75 kohdassa, että kriisinratkaisuneuvoston oli oltava kohtalaisen vakuuttunut siitä, että olemassa oleva takaus vastasi toiminnallisesti omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa sisäistä vähimmäisvaatimusta kriisiskenaarioon etukäteen vietynä. Tämän jälkeen se totesi, että käsiteltävässä asiassa kriisinratkaisuneuvosto oli edellä 43 kohdassa mainittua harkintavaltaansa käyttäessään katsonut, että ainoat vuosilta 2014 ja 2015 peräisin olevat takaukset, jotka asianomainen pankkikonserni antoi vapautushakemuksensa tueksi, sisälsivät riskin siitä, ettei niitä voitaisi aktivoida kriisiskenaariossa ja ettei niitä näin ollen voitaisi edes pitää olemassa olevina takauksina. Lopuksi valituslautakunta totesi, että kriisinratkaisuneuvosto oli katsonut, että kyseisen riskin kattamiseksi takauksen on vastattava toiminnallisesti omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa sisäistä vähimmäisvaatimusta kriisiskenaariossa ja määrältään kyseisen vähimmäisvaatimuksen hypoteettista määrää.

103 Näin menetellessään valituslautakunta totesi perustellusti, että kriisinratkaisuneuvosto oli tutkinut konkreettisesti asianomaisen pankkikonsernin tilanteen takauksen sisällön määrittämiseksi.

104 Lisäksi on joka tapauksessa edellä 96–98 kohdassa esitetyistä syistä asianmukaista hylätä Ranskan tasavallan esittämät Ranskan oikeuden soveltamista koskevat väitteet, joilla se pyrki osoittamaan, että valituslautakunta on tehnyt virheen tutkiessaan kriisinratkaisuneuvoston takauksen sisällön määrittämisessä noudattamaa lähestymistapaa, ja vahvistamaan, että kriisinratkaisuneuvoston lähestymistapa oli abstrakti ja ettei se ollut oikeasuhteinen.

105 Kolmanneksi Ranskan tasavalta väittää, että valituslautakunta totesi, että kriisinratkaisuneuvostolla oli ”sidottu ja rajoitettu” harkintavalta sen tutkiessa asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan a–c alakohdassa säädettyjä vapautuksen myöntämisen edellytyksiä, mutta ettei valituslautakunta selvittänyt tämän harkintavallan laajuutta ja ettei se näin ollen tutkinut, mitä päätelmiä tästä toimivallasta oli nyt käsiteltävässä asiassa tehtävä.

106 Tämä väite on perusteeton.

107 Edeltä 18–20 kohdasta ilmenee, että asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdassa säädetään osittain kriisinratkaisuneuvoston sidotusta toimivallasta ja osittain annetaan sille harkintavaltaa.

108 Kuten valituslautakunta totesi riidanalaisen päätöksen 58–61 kohdassa, nyt käsiteltävässä asiassa ei ole kyse edellä 20 kohdassa mainitussa toisessa vaiheessa tarkoitetusta harkintavallasta, koska riidanalainen kysymys ei ole, käyttikö kriisinratkaisuneuvosto tätä toimivaltaa oikein, kun kaikki edellytykset täyttyivät. Tältä osin on niin, kuten edellä 43 kohdassa todetaan, että vaikka kriisinratkaisuneuvoston on hylättävä vapautushakemus, kun jokin asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdassa säädetyistä kumulatiivisista edellytyksistä ei täyty, sillä on tiettyä harkintavaltaa niiden olosuhteiden määrittämisen osalta, joissa kolmas näistä edellytyksistä, joka koskee sitä, ettei omien varojen nopealle siirrolle saa olla estettä, täyttyy.

109 Kun otetaan huomioon perusteet, joiden mukaan kriisinratkaisuneuvosto asetti takausta koskevan vaatimuksen automaattisesti vapautuksen myöntämisen edellytykseksi ja ylitti siten harkintavaltansa ensimmäisessä vaiheessa, valituslautakunnan oli tutkittava, oliko kriisinratkaisuneuvosto tosiasiallisesti arvioinut konkreettisesti yksittäistapauksessa asianomaisen pankkikonsernin tilannetta ja vuosien 2014 ja 2015 takauksia, joihin pankkikonserni vetosi ja joiden osalta kriisinratkaisuneuvosto totesi, että ne olivat tehottomia ja että emoyhtiön oli välttämätöntä antaa takaus tytäryhtiönsä hyväksi.

110 Edellä 22–103 kohdassa esitetystä päättelystä seuraa, että valituslautakunta on tosiasiallisesti suorittanut edellä 109 kohdassa mainitun tutkinnan. Edellä mainituista kohdista ilmenee myös, että valituslautakunta saattoi tämän tutkinnan päätteeksi perustellusti todeta, että kriisinratkaisuneuvosto oli tosiasiallisesti suorittanut konkreettisen arvioinnin ja ettei se siis ollut luonut tai soveltanut mitään uutta edellytystä, josta ei säädetä asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdassa, ja ettei se näin ollen ylittänyt sille kyseisessä säännöksessä asetettua harkintavaltaa.

111 Kun otetaan huomioon nämä seikat, valituslautakunnan ei tarvinnut selittää kriisinratkaisuneuvoston harkintavallan laajuutta tarkemmin eikä tutkia siitä tehtäviä päätelmiä.

112 Edellä esitetyn perusteella ensimmäisen kanneperusteen toinen osa on hylättävä.

113 Ensimmäinen kanneperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Toinen kanneperuste, joka koskee oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista

114 Ranskan tasavalta väittää, että oikeusvarmuuden periaatetta on loukattu, koska kriteerit, joita kriisinratkaisuneuvosto oli soveltanut tutkiessaan vapautushakemusta, eivät olleet selviä eivätkä täsmällisiä eivätkä asianomaisen pankkikonsernin ennakoitavissa. Se täsmentää tältä osin, ettei julkisissa ohjeissa, joiden tarkoituksena oli määritellä kriisinratkaisuneuvoston käytäntö omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen osalta, mainittu

vähimmäisvaatimuksesta vapauttamista koskevan hakemuksen ajankohtana, että takauksen antaminen oli välttämätöntä, ja väittää, että takausvaatimus sisältyi kriisinratkaisuneuvoston sisäiseen asiakirjaan.

115 Kriisinratkaisuneuvosto kiistää nämä väitteet.

116 Oikeusvarmuuden periaate on unionin oikeuden perusperiaate, joka edellyttää erityisesti, että säännösten on oltava selkeitä ja täsmällisiä, jotta oikeussubjektit voivat ilman epäselvyyttä saada tiedon oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan ja ryhtyä asianmukaisiin toimenpiteisiin (tuomio 9.3.2017, Puola v. komissio, C-105/16 P, ei julkaistu, EU:C:2017:191, 54 kohta).

117 Oikeusvarmuuden periaate edellyttää muun muassa, että oikeussäännöt ovat selviä ja täsmällisiä ja että niiden soveltamisen vaikutukset ovat ennakoitavissa, erityisesti, jos niillä voi olla yksityishenkilöille ja yrityksille epäedullisia seurauksia (tuomio 28.9.2022, Malacalza Investimenti v. EKP, T-552/19 OP, ei julkaistu, EU:T:2022:587, 52 kohta).

118 Tämä vaatimus edellyttää, että kaikkien toimien, joiden tarkoituksena on tuottaa oikeusvaikutuksia, sitovuus johtuu jostain unionin oikeussäännöstä, joka on nimenomaisesti ilmaistava toimenpiteen oikeudellisena perustana ja jonka mukaan toimen oikeudellinen muoto määräytyy (ks. tuomio 19.6.2015, Italia v. komissio, T-358/11, EU:T:2015:394, 123 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Ennakoitavuuden periaate on erottamaton osa oikeusvarmuuden periaatetta (ks. vastaavasti tuomio 16.7.2014, National Iranian Oil Company v. neuvosto, T-578/12, ei julkaistu, EU:T:2014:678, 111 ja 112 kohta).

119 Ensinnäkin on muistutettava, että säännös, jonka soveltaminen on keskeisessä asemassa nyt käsiteltävässä asiassa, on asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohta. Kyseisessä säännöksessä säädetään, että vapautuksen myöntäminen omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevasta sisäisestä vähimmäisvaatimuksesta edellyttää, että ”ei ole tämänhetkistä tai ennakoitavissa olevaa olennaista käytännöllistä tai oikeudellista estettä, jonka vuoksi kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö ei voisi siirtää nopeasti tytäryritykselle – – omia varoja tai velkojen takaisinmaksua”. On todettava, että kyseinen säännös on selkeä, täsmällinen ja vaikutuksiltaan ennakoitavissa, toisin sanoen siinä säädetään, että jos omien varojen nopealle siirrolle on olemassa este, se estää vapautuksen myöntämisen.

120 Ensinnäkään ei voida edellyttää, että asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdassa mainittaisiin erilaiset konkreettiset tapaukset, joissa kyseisessä säännöksessä säädetty edellytys täyttyy tai ei täyty, koska lainsäätäjä ei voi etukäteen määritellä kaikkia tällaisia tapauksia (ks. vastaavasti tuomio 20.7.2017, Marco Tronchetti Provera ym., C-206/16, EU:C:2017:572, 42 kohta). Esimerkkien luetteleminen omien varojen nopean siirron esteistä ei ole mahdollista, kuten ei myöskään voida vaatia, että lainsäätäjä luettelisi positiivisesti toimenpiteet, joilla varmistetaan, että tällaisten esteiden puuttumista koskeva edellytys täyttyy.

121 Toisaalta oikeusvarmuuden periaate ei ole esteenä sille, että asianomaisilla viranomaisilla on harkintavaltaa lainsäädännössä vahvistettujen perusteiden soveltamisessa. Nyt käsiteltävässä asiassa se, että kriisinratkaisuneuvostolla on harkintavaltaa arvioida, onko omien varojen nopealle siirrolle olemassa este, tai arvioida, mikä on asianmukainen tapa, jolla tämä edellytys on täytettävä, ei merkitse oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista.

122 Tässä yhteydessä on todettava, että Ranskan tasavalta väitti kirjelmissään, ettei se ollut väittänyt, että asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdassa kriisinratkaisuneuvostoa kiellettäisiin kaikissa tapauksissa vaatimasta erityistä takausta, ja myönsi siten, että kyseisessä säännöksessä annettiin kriisinratkaisuneuvostolle mahdollisuus vaatia erityistä takausta. Näin ollen kriisinratkaisuneuvoston kyseisen pankkialan tytäryhtiön emoyhtiölle esittämä takauspyyntö ei ole lähtökohtaisesti ennalta arvaamaton eikä näin ollen merkitse oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista.

123 Toiseksi on tutkittava Ranskan tasavallan väite, jonka mukaan talouden toimijat saivat ristiriitaisia viitteitä julkisista ohjeista ja kriisinratkaisuneuvoston sisäisestä käsikirjasta ja jonka mukaan niillä saattoi näin ollen olla perusteltuja epäilyjä asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdan oikeasta tulkinnasta. Ranskan tasavalta väittää, ettei julkisissa ohjeissa, joiden tarkoituksena oli tiedottaa pankeille kriisinratkaisuneuvoston omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa vähimmäisvaatimusta koskevasta käytännöstä, vapautushakemuksen tekoajankohtana missään kohdassa todettu, että takauksen antaminen olisi välttämätöntä, vaan että kriisinratkaisuneuvosto oli sisäisessä käsikirjassaan asettanut omia varoja koskevasta vähimmäisvaatimuksesta vapauttamisen ehdoksi erityisen takauksen antamisen. Ranskan tasavalta huomauttaa, että tämä erityistä takausta koskeva vaatimus mainittiin nimenomaisesti julkisissa ohjeissa vasta vuoden 2022 kesäkuussa. Näin ollen Ranskan tasavallan mukaan sovellettavan lainsäädännön (jossa ei vahvistettu erityistä takausta koskevaa vaatimusta), julkisten ohjeiden (joissa ei edellytetty erityistä takausta ennen vuoden 2022 kesäkuuta) ja kriisinratkaisuneuvoston sisäisen käsikirjan (johon sisältyi tällainen pakottava vaatimus) välillä oli näin ollen merkittäviä eroja, minkä voitiin katsoa loukkaavan oikeusvarmuuden periaatetta.

124 Nämä väitteet on hylättävä.

125 Vaikka on ensinnäkin totta, ettei julkisiin ohjeisiin riidanalaiseen päätökseen johtaneen vapautushakemuksen tekoajankohtana sisältynyt vaatimusta erityisestä takauksesta sen edellytyksen täyttämiseksi, jonka mukaan omien varojen siirrolle ei saa olla estettä, tämä ei merkitse sitä, ettei kriisinratkaisuneuvosto voisi koskaan vaatia tällaista takausta. Pankit eivät voineet järkevällä tavalla tulkita tämän nimenomaisen maininnan puuttumista siten, että kriisinratkaisuneuvosto olisi itse lopullisesti luopunut erityistä takausta koskevasta vaatimuksesta.

126 Tältä osin toiseksi vuoden 2020 julkisissa ohjeissa tehtiin selväksi, että vapautusta hakevan osapuolen ”on osoitettava, ettei omien varojen nopealle siirrolle tai velkojen takaisinmaksulle ole estettä”. Vuoden 2020 julkisissa ohjeissa huomautettiin näin ollen yksiselitteisesti vapautuksen hakijoille kuuluvasta tulosvelvoitteesta – eli konsernin sisäisestä tappionsiirtomekanismista, jolla varmistetaan omien varojen siirron mahdollisten esteiden poistaminen – mutta niissä ei rajoitettu tämän saavuttamiseksi käytettävien mahdollisten mekanismien soveltamisalaa. Näin menetellessään kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi siten implisiittisesti sen mahdollisuuden, että kyseinen mekanismi toteutuisi emoyhtiön tytäryhtiönsä hyväksi antaman takauksen muodossa.

127 Ranskan tasavalta vetoaa tältä osin turhaan 12.2.2014 annettuun tuomioon Beco v. komissio (T-81/12, EU:T:2014:71), jossa unionin yleinen tuomioistuin totesi, että oikeusvarmuuden periaatetta oli loukattu. Kyseinen tuomio koski komission tulkintaohjetta, jonka tarkoituksena oli antaa selventäviä tietoja talouden toimijoille mutta joka johti päinvastaiseen lopputulokseen, koska komissio antoi siinä ”ristiriitaisia viitteitä”. Edellä 126 kohdassa esitetyistä syistä on kuitenkin todettava, ettei käsiteltävässä asiassa ole annettu ristiriitaisia viitteitä eikä toteutettu ennalta arvaamattomia toimenpiteitä.

128 Kolmanneksi on katsottava, että toisin kuin Ranskan tasavalta väittää, asianomaisen pankkikonsernin, kriisinratkaisuneuvoston ja sisäisen kriisinratkaisuryhmän välillä hallinnollisen menettelyn aikana käyty tietojenvaihto voidaan ottaa huomioon arvioitaessa sitä, onko oikeusvarmuuden periaatetta noudatettu, mitä ei määritetä yksinomaan abstraktisti. Valituslautakunta muistutti erityisesti riidanalaisen päätöksen 73 ja 87 kohdassa, että kriisinratkaisuneuvosto ja sisäinen kriisinratkaisuryhmä olivat selvästi ilmaisseet varauksensa tytäryhtiön vuosien 2014 ja 2015 takauksiin perustuvien likviditeetti- ja pääomasitoumusten osalta. Asianomaiselle pankkikonsernille ilmoitettiin siten kriisinratkaisuneuvoston kannasta käsiteltävässä asiassa.

129 Neljänneksi ensimmäisen kanneperusteen tarkastelusta ilmenee, ettei valituslautakunta ole millään tavoin vahvistanut kriisinratkaisuneuvoston väitetysti noudattamaa lähestymistapaa, jonka mukaan asianomaiselle pankkikonsernille olisi periaatteessa ja automaattisesti asetettava erityinen takaus. Valituslautakunta katsoi perustellusti, että kriisinratkaisuneuvosto oli tutkinut konkreettisesti käsiteltävän asian ja erityisesti vuosien 2014 ja 2015 takaukset.

130 Tältä osin kriisinratkaisuneuvosto toteaa perustellusti, että se teki vuoden 2020 kriisinratkaisun suunnittelukierroksen aikana tapauskohtaisen arvioinnin ja ettei se pyytänyt takausta kaikilta pankeilta. Kriisinratkaisuneuvosto väittää myöntäneensä kuusi vapautusta, joista kolme oli ilman takauksia. Tämä tosiseikka tukee valituslautakunnan päätelmää, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto ei automaattisesti ja abstraktisti vaadi erityisen takauksen antamista.

131 Kriisinratkaisuneuvoston sisäinen käsikirja, sellaisena kuin se on vuosina 2020 ja 2021 sovellettuna, ei myöskään ollut asianomaisen pankkikonsernin saatavilla. Kyseinen asiakirja ei näin ollen ole voinut antaa ”ristiriitaisia viitteitä” eikä johtaa asianomaista pankkikonsernia harhaan. Riidanalaisen päätöksen mistään kohdasta ei myöskään ilmene, että valituslautakunta olisi vahvistanut lähestymistavan, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto olisi soveltanut sisäisen käsikirjansa ohjeita puhtaasti mekaanisesti.

132 Kaiken edellä esitetyn perusteella toinen kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

Kolmas kanneperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä

133 Ranskan tasavalta väittää, että valituslautakunta teki virheen katsoessaan, että kriisinratkaisuneuvosto oli noudattanut perusteluvelvollisuuttaan. Ranskan tasavallan mukaan kriisinratkaisuneuvoston päätöksen perustelut, jotka valituslautakunta hyväksyi, ovat puutteelliset, koska niiden perusteella ei voitu ymmärtää, miksi asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetty edellytys ei täyttynyt eikä mitkä olisivat kriisinratkaisuneuvoston odotukset täyttävän takauksen ominaisuudet. Kriisinratkaisuneuvosto ei näin ollen pystynyt perustelemaan, miksi omien varojen nopealle siirrolle tai kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön velkojen nopealle takaisinmaksulle tytäryritykselle oli este. Se lisää, että valituslautakunta tyytyi toteamaan, että asianomaisen pankkikonsernin toimittamat tiedot (erityisesti vuosien 2014 ja 2015 takaukset) eivät kriisiskenaariossa ehkä riittäisi varmistamaan omien varojen nopeaa siirtoa, ja ettei tällaisilla perusteluilla voida perustella sitä, että varojen nopealle siirrolle on olemassa ”tämänhetkinen tai ennakoitavissa oleva olennainen käytännöllinen tai oikeudellinen” este.

134 Kriisinratkaisuneuvosto vaatii, että tämä kanneperuste on hylättävä.

135 SEUT 296 artiklan mukainen perusteluvelvollisuus määräytyy kyseisen toimen luonteen mukaan ja perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimen toteuttaneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi harjoittaa valvontaansa (ks. tuomio 8.5.2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. EKP, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 85 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

136 Perusteluvelvollisuuden täyttymistä on arvioitava asiaan liittyvien olosuhteiden perusteella, joita ovat muun muassa toimen sisältö, esitettyjen perustelujen luonne ja se tarve, joka SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetuilla henkilöillä, joille toimenpide on osoitettu tai joita se koskee, voi olla saada selvennystä tilanteeseen. Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, sillä tutkittaessa sitä, täyttävätkö toimen perustelut SEUT 296 artiklan vaatimukset, on otettava huomioon sen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. tuomio 8.7.2020, Crédit agricole v. EKP, T-576/18, EU:T:2020:304, 130 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

137 Nyt käsiteltävässä asiassa unionin yleinen tuomioistuin katsoo, kun otetaan huomioon valittajan valituslautakunnassa esittämät valitusperusteet, sellaisina kuin ne on esitetty edellä 76–78 kohdassa, että valituslautakunta on riidanalaisessa päätöksessä täsmentänyt olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat siten, että Ranskan tasavalta on voinut siinä esitetyistä perusteluista saada selville kyseisen päätöksen syyt, jotta se saattoi riitauttaa sen, ja että unionin tuomioistuimet ovat voineet valvoa kyseisen päätöksen laillisuutta.

138 Ranskan tasavalta saattoi riitauttaa valituslautakunnan riidanalaisessa päätöksessä esittämien perustelujen oikeellisuuden. Ranskan tasavalta saattoi väittää, että valituslautakunta hyväksyi kriisinratkaisuneuvoston virheellisen tulkinnan asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdasta eikä ottanut huomioon sitä, että kriisinratkaisuneuvosto ”ylitti toimivaltansa”. Kuten edellä esitetystä kannekirjelmässä esitettyjen kanneperusteiden ja perustelujen tarkastelusta ilmenee, unionin yleinen tuomioistuin on lisäksi voinut lausua näistä väitteistä ja harjoittaa riidanalaisen päätöksen laillisuusvalvontaa.

139 Erityisesti niiden syiden perusteella, jotka on esitetty edellä 82–88 kohdassa ja joihin valituslautakunta tukeutui sen toteamiseksi, että kriisinratkaisuneuvosto oli tutkinut konkreettisesti asianomaisen konsernin tilanteen, Ranskan tasavalta saattoi saada oikeudellisesti riittävällä tavalla selville valituslautakunnan suorittaman arvioinnin syyt.

140 Lisäksi Ranskan tasavallan oli kriisinratkaisuneuvoston päätöksessä esitettyjen perustelujen avulla joka tapauksessa mahdollista ymmärtää syyt, joiden vuoksi kriisinratkaisuneuvosto piti tarpeellisena, että emoyritys antoi takauksen tytäryhtiönsä hyväksi, jotta asetuksen N:o 806/2014 12 h artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetty edellytys täyttyisi, ja syyt, joiden vuoksi kriisinratkaisuneuvosto katsoi, että vuosien 2014 ja 2015 takaukset olivat tältä osin riittämättömiä. On lisättävä, että asiayhteys oli hyvin asianomaisen pankkikonsernin tiedossa. Kuten riidanalaisesta päätöksestä ja kriisinratkaisuneuvoston päätöksestä ilmenee, asianomaisen pankkikonsernin ja kriisinratkaisuneuvoston välillä käytiin hallinnollisen menettelyn aikana erilaisia tiiviitä tiedonvaihtoja, näiden takausten riittämättömyydestä annettiin yksityiskohtaisia selvityksiä ja asianomaisesta pankkikonsernista vastaava sisäinen kriisinratkaisuryhmä toimitti sille luettelon takauksen keskeisistä ominaisuuksista, joita pidettiin vapautushakemuksen myöhemmän arvioinnin kannalta merkityksellisinä.

141 Ranskan tasavalta väittää näin ollen virheellisesti, että riidanalaisen päätöksen perustelut ovat riittämättömät.

142 Tästä seuraa, että kolmas kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

143 Kaiken edellä esitetyn perusteella kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

144 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska Ranskan tasavalta on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut kriisinratkaisuneuvoston vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kolmas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Ranskan tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Schalin Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Julistettiin Luxemburgissa 10 päivänä heinäkuuta 2024.

Allekirjoitukset